

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2588/2023
20.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Манић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице „Панчево“ из Паначева, чији је пуномоћник Александра Смилевски, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 210/23 од 30.01.2023. године, у седници већа одржаној дана 20.09.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 210/23 од 30.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 210/23 од 30.01.2023. године, преиначена је пресуда Основног суда у Панчеву П1 470/20 од 19.10.2022. године, тако што је одбијен тужбени захтев којима је тужилца тражила да се тужена обавезе да јој по основу неисплаћених трошкова за исхрану у току рада – топлот оброка и регреса за коришћење годишњег одмора у временском периоду од септембра 2017. године до августа 2020. године исплати месечне износе са законском затезном каматом, како је то ближе означено у изреци првостепене пресуде, као и захтев тужилце да јој тужена надокнади парничне трошкове. Тужилца је обавезана да туженој на име трошкова другостепеног поступка надокнади износ од 44.308,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у спорном периоду била запослена код тужене на пословима ..., са коефицијентом за обрачун плате од 7,34. Тужена је плату обрачунавала множењем наведеног коефицијента и прописане основице, допуњујући исту до висине минималне зараде, која је исплаћивана тужилци. У спорном периоду тужена није у обрачунским листама као посебне ставке исказивала део зараде, који се односи на накнаду исхране у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора. Спрам најповољнијег параметра за тужену у упоредним важећим колективним уговорима у Републици Србији за спорне видове примања из радног односа за период обухваћен тужбом, обрачуном се добијају износи чију исплату тужила тражи постављеним захтевима.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени тужилце захтев сматрајући да јој припада право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у утврђеној висини месечних накнада, јер када се узме начин обрачуна зарада тужилце, која је нижа од минималне зараде, те да је иста допуњавана до висине минималне зараде, јасно произлази да у минималној заради не могу бити садржани трошкови на име исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, све у складу са чланом 118. Закона о раду, те одредбама Општег колективног уговора и Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија.

Другостепени суд је преиначио пресуду тако што је одбио тужбени захтев у целисти. У конкретном случају, на утврђивање и обрачун плата и накнада по основу рада тужилце, примењују се прописи којима се уређују плате, накнаде и друга примања запослених у јавним службама. Супсидијарна примена Закона о раду прописана је само за случај када посебним законом положај, права, обавезе и одговорности запослених нису другачије уређени. Пошто Закон о платама у државним органима и јавним службама чланом 4. став 2. прописује да коефицијент за обрачун плате садржи и додатак за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, следи да та одредба посебног закона искључује примену опште норме из Закона о раду.

Становиште другостепеног суда у складу је са правним закључком Врховног касационог суда усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној дана 05.07.2022. године, који је донет на основу овлашћења тог суда из члана 31. Закона о уређењу судова, у циљу јединствене примене права и једнакости странака у судским поступцима. Пошто је другостепена пресуда донета као последица обавезе обезбеђења једнаког поступања судова у битно истоврсним чињеничном ситуацијама, односно као последица обавезе судова да обезбеде равноправност грађана, наводима ревизије о погрешном тумачењу и примени позитивног права по оцени Врховног суда нема места.

Из изнетих разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправака
управитељ писарнице
Марина Антонић**